

Kniha Daniel — sto sedmdesát sedm

Zapečetění 144 000: vhledy z Danielova vidění a prorocké symboliky

Jeff Pippenger

2024-04-07

Daniel se v desáté kapitole dostalo trojího doteku: poprvé a potřetí od Gabriela a prostředního doteku od Krista. Právě při tomto prostředním doteku Daniel nejostřeji pocítil svou porušenost, neboť prostřední mezník pravdy představuje vzpouru. Byl to Michael, kdo se dotkl Daniela podruhé, neboť sestoupil na konci jednadvaceti dnů.

Na konci tři a půl symbolického dne, během nichž dva svědkové ze Zjevení, kapitoly jedenácté, leží mrtví na ulici, hlas tyto dva svědky vzkřísí. Je to hlas archanděla, který křísí. Sestoupení Michaela v Danielovi, kapitole desáté, dvacátého druhého dne se shoduje se vzkříšením dvou svědků v roce 2023. Zatímco dva svědkové leželi mrtví na ulici, bylo Ezechieli ukázáno jejich rozptýlené kosti a bylo mu položeno, zda se domnívá, že ty mrtvé suché kosti v údolí mohou být vzkříšeny, a vše, co Ezechiel odpověděl, bylo: „Pane, ty víš.“

Ezechieli bylo potom řečeno, aby prorokoval kostem; učinil tak, a když to učinil, byly spojeny dohromady, ale stále ještě nebyly živé. Ezechiellovo první proroctví spočívalo ve shromáždění kostí dohromady, avšak k vzkříšení kostí jako vojska bylo zapotřebí druhého proroctví. Druhé Ezechiellovo proroctví bylo proroctvím třetího běda, jak je znázorněno čtyřmi větry, které přivedly kosti k životu. První Adam byl stvořen dokonalý, ale poté zhřešil a přenesl smrt na veškeré své potomstvo. Vzkříšení Ezechielových mrtvých kostí je paralelou ke stvoření Adama v jeho dokonalosti, neboť Adam byl nejprve utvořen a potom do něho Hospodin vdechl dech života.

To však neznamená, že dva svědkové při svém navrácení k životu obdrží oslavená těla, neboť k tomu dochází až při druhém příchodu; jejich vzkříšení však odpovídá Danielovu vidění kauzativního vidění „marah“, když jsou proměněni v obraz, který tehdy spatřují. Řádek po řádku je proces zapečetění prorockým svědectvím vyložen velmi pečlivě.

Ve Zjevení, v jedenácté kapitole, „po třech a půl dnech vstoupil“ do dvou svědků „Duch života od Boha“ a oni pak „se postavili na své nohy; a velká bázeň padla na ty, kteří je viděli“; a tehdy zazněl „veliký hlas z nebe, který jim řekl: Vystupte sem. I vstoupili na oblaku do nebe; a jejich nepřátelé je spatřili.“

Nejprve do nich vstoupil Duch, potom se postavili na své nohy, a když stáli, padl strach na jejich nepřátele, kteří se předtím radovali z jejich smrti. Potom je hlas volá vzhůru a jejich nepřátelé jsou svědky této události. U Ezechiele jsou nejprve rozpoznáni jako rozptýlení a mrtví v údolí, potom je vyhlášeno proroctví, které je shromažďuje, a následně druhé proroctví způsobí, že povstanou jako mocné vojsko. U Daniela nejprve spatřuje veliké vidění, které působí oddělení dvou tříd, a poté je třikrát dotčen.

Když se ho dotkl poprvé, neměl žádnou sílu, byl v hlubokém spánku a jeho tvář byla obrácena k zemi. Spánek představuje smrt. Přesto slyšel vyřčená slova.

Nedivte se tomu; neboť přichází hodina, kdy všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší jeho hlas. Jan 5,28.

Gabriel pak přivedl Daniela na ruce a kolena a potom mu přikázal, aby vstal; což učinil, ačkoli se třásl. Poté slyšel Gabrielova slova, avšak zůstal němý. Také Ezechiel spatřil vidění Krista, a to vyvolalo podobný sled událostí.

A nad oblohou, která byla nad jejich hlavami, byla podoba trůnu, jako vzhled safirového kamene; a na té podobě trůnu byla podoba jakoby vzhledu člověka nahoře na něm. A viděl jsem cosi jako barvu jantaru, jako vzhled ohně kolem dokola uvnitř něho, od vzhledu jeho beder vzhůru; a od vzhledu jeho beder dolů jsem viděl jakoby vzhled ohně, a kolem dokola byla záře. Jako vzhled duhy, která bývá v oblaku v den deště, takový byl vzhled té záře kolem dokola. To byl vzhled podoby slávy Hospodinovy. Když jsem to uviděl, padl jsem na svou tvář a uslyšel jsem hlas toho, který mluvil. I řekl mi: Synu člověčí, postav se na své nohy a budu k tobě mluvit. A vešel do mne duch, když ke mně mluvil, a postavil mne na nohy, takže jsem slyšel toho, který ke mně mluvil. Ezechiel 1,26–2,2.

Vidění přivedlo Ezechiele i Daniela k tomu, že byli pokořeni až do prachu a padli tváří k zemi. V tomto stavu oba stále slyšeli slovo Hospodinovo a oba byli postaveni na nohy, aby slyšeli slova, která k nim byla mluvena, a když tato slova slyšeli, „vešel do“ nich Duch. Spojení s božstvím se uskutečňuje přijetím Slova Božího, které je zprostředkováno Duchem svatým. „Slovo“ je tím, co přenáší božství do lidství. Tato pravda musí být rozpoznána, aby bylo možno porozumět závažnosti a významu prorockých dějin, které Gabriel Danielovi předkládá v jedenácté kapitole. Prorocké dějiny představené v jedenácté kapitole jsou prostředkem, jímž je svatý olej předáván moudrým pannám.

U Ezechiele je mu ihned uloženo, aby předložil poselství laodicejskému adventismu, ačkoli je Ezechiel od samého počátku poučen, že laodicejský adventismus jeho slovům nepopřeje sluchu, neboť jsou domem vzpoury. Ezechielova zkušenost je zkušeností Izajáše v šesté kapitole, a proto na základě dvou svědků, když Bůh probouzí Daniela ze spánku, který je symbolem smrti, je Danielovi dáno poselství pro vzpurný dům laodicejského adventismu, avšak oni nebudou naslouchat.

Daniel je pak dotčen podruhé, samotným Kristem, který se dotýká Danielových rtů, právě tak jako se dotkl Izaiášových rtů uhlíkem z oltáře. Potom mohl Daniel mluvit, avšak stále byl bez síly a stále v něm nebyl dech. Podle Ezechiela přichází dech se zvěstí o „čtyřech větrech“, která byla Ezechielovým druhým proroctvím. Ezechielovo proroctví o čtyřech větrech se shoduje s Danielovým třetím dotykem, neboť tehdy vcházel do kostí dech a ony se postavily jako mocné vojsko. Právě při Danielově třetím dotyku je posílen.

Dne 18. července 2020 byl Boží lid posledních dnů rozptýlen a vstoupil do prodlévání z podobenství. Dějiny zapečetování byly znázorněny v dějinách od 22. října 1844 až po vzpouru roku 1863. Linie dějin, která je zde představena, se překrývá s obdobím od 11. září 2001 až po

nedělní zákon, avšak překrývá se také s dějinami od 18. července 2020 až po nedělní zákon. Tento prorocký jev je založen na skutečnosti, že symboly mají více než jeden význam a že jejich význam musí být určen kontextem, v němž jsou použity.

Když uvažujeme o příchodu a díle kteréhokoli ze tří andělů, řídí se týmž sledem událostí. Přicházejí v okamžiku, kdy je odpečetěno proroctví, které je s nimi spojeno. Toto proroctví je vystavěno na třech krocích: jeho příchodu, jeho zmocnění a zavřených dveří na jeho konci. V rámci této historie existují i jiné mezníky, avšak třemi zkušebními mezníky příchodu kteréhokoli ze tří andělů jsou: první mezník, v němž je odpečetěno proroctví. Poselství, které je odpečetěno, je zmocněno skrze potvrzení, a toto potvrzení a zmocnění pak zkouší muže a ženy oné historie. Závěr této historie přináší rozhodující zkoušku, která ukazuje, zda ti, kdo stojí při třetí zkoušce, jsou moudří, či pošetilí.

V rámci dějin od 11. září 2001 až po nedělní zákon lze rozpoznat tři anděly. První přišel 11. září 2001, druhý přišel 18. července 2020 a třetí přichází při brzy nastávajícím nedělním zákonu (lakmusové zkoušce). 22. říjen 1844 odpovídá 11. září 2001, rok 1856 odpovídá 18. červenci 2020 a rok 1863 odpovídá nedělnímu zákonu. Přitom však období od 22. října 1844 do roku 1863 zároveň odpovídá období od 18. července 2020 až po nedělní zákon, neboť 18. červenec byl příchodem druhého anděla v dějinách pečetení. Následující dějiny jsou stále správně označeny prostě jako mezníky kteréhokoli anděla.

Dne 18. července 2020 byla odpečetěna pravda, která měla tuto generaci vyzkoušet. Druhým krokem v těchto dějinách je vzkříšení dvou svědků. Ti jsou pak zkoušeni v tom, zda přijmou světlo tehdy zjevené, což probíhá nyní. Poté při nedělním zákonu (lakmusovém testu) bude zjeveno, kdo je a kdo není moudrou pannou. Když pohlédneme na tyto dějiny jednoduše jako na strukturu jediného anděla a potom na dějiny od 22. října 1844 až po vzpouru roku 1863 promítneme přes dějiny od 18. července 2020 až do nedělního zákona, zjistíme, že v roce 1849 sestra Whiteová určila, že Pán znovu vztáhl svou ruku, aby shromáždil ostatek svého lidu.

Od 22. října 1844 do roku 1849 byl Boží lid rozptýlen. Roku 1850 vytvořili druhou ze dvou Chabakukových tabulí. V lednu 1851 nový obraz inzerovali v časopise Review. Boží lid byl rozptýlen a třetí anděl přišel se světlem. Potom je Bůh začal znovu shromažďovat a následně jim poskytl názorné znázornění poselství, které měli hlásat, stejně jako to učinil v roce 1842. Světlo, které přišlo 22. října 1844, bylo rozmnožením poznání a pod jeho vedením se dále rozvíjelo; roku 1856 byl představen vrchol tohoto světla. Toto světlo spočívalo na „sedmi časech“, což bylo první světlo rozpoznané Williamem Millerem a které bylo představeno jako jedno z proroctví, jež se naplnilo 22. října 1844.

Světlo „sedmi časů“ v roce 1856 bylo jednak ukončujícím světlem vzrůstu poznání daného Millerovi, poslu prvního anděla, avšak bylo také závěrečným světlem třetího anděla, které bylo dáno 22. října 1844. Odmítnutí světla v roce 1856 bylo jednak odmítnutím vzrůstu poznání, který byl odpečetěn v roce 1798, ale také vzrůstu poznání, který byl odpečetěn 22. října 1844, a bylo odmítnuto těmi, kdo tehdy a tam přešli ze zkušenosti Filadelfie ke zkušenosti Laodiceje. Vzpoura roku 1863 byla třetí, a lakmusovou zkouškou, která byla prokázána padělanou tabulí, jež odstranila

světlo „sedmi časů“.

První zklamání 19. dubna 1844 bylo na filadelfské hnutí prvního anděla uvedeno tím, že Bůh držel svou ruku nad omylem v některých číslech na průkopnické mapě roku 1843. První zklamání 18. července 2020 bylo na laodicejské hnutí třetího anděla uvedeno tím, že lidé nedbali na to, že 22. října 1844 Kristus pozdvihl svou ruku k nebi a přísahal, že času již více nebude. Dne 18. července 2020 bylo odpečetěno poselství, které mělo vyzkoušet tuto generaci panen. Jako v roce 1850, i v roce 2023 Pán podruhé vztáhl svou ruku, aby shromáždil Ezechielovy mrtvé kosti, které ležely mrtvé na ulici od 18. července 2020. Do roku 1851 existovalo nové názorné znázornění poselství, které bylo naplněním proroctví z druhé kapitoly Abakuka, a tím je určeno, že po roce 2023 bude mít Pán nový živý prapor k pozdvižení, předobrazem dvěma deskami Abakukovými.

Dvě tabule Habakukovy byly předobrazeny dvěma deskami Desatera přikázání a také dvěma pozdvihovanými chleby při svátku Letnic. Sto čtyřicet čtyři tisíc je označeno jako oběť prvotin a jsou to ti, kteří jsou u Malachiáše představeni jako oběť „jako za dnů starých, jako v letech dávných“. Jsou pozdviženi jako pozdvihovaná oběť, kterou uzří celý svět.

Probuzení sto čtyřiceti čtyř tisíc začíná shromážděním a toto shromáždění je uskutečněno Slovem Božím, neboť Ezechielovy mrtvé kosti jsou shromážděny tím, že slyší Slovo Boží, zatímco jsou ještě mrtvé. Ezechiel představuje lidský nástroj, který hlásá poselství shromažďující kosti, když Pán podruhé vztahuje svou ruku, aby shromáždil svůj ostatek. Izajáš, Jeremjáš, Daniel, Jan a Ezechiel všichni označují lidský prvek, jenž zprostředkovává božské poselství mrtvým suchým kostem.

Jakmile jsou kosti shromážděny, Pán zjevuje rozmnožení poznání, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, a toto poznání je znázorněno jako „ta část Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům“. V Ezechielově druhém proroctví je světlem, které je odpečetěno, třetí běda, což je poselství východního větru, jenž vdechuje kostem život a působí, že se postaví jako mocné vojsko. Světlo, které je zjeveno Danielovi, je světlo znázorněné králem severu v jedenácté kapitole. Ezechiel a Daniel společně představují „tu část Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům“, což jsou zvěsti větru (východního) a krále (severního).

Avšak zprávy od východu a od severu ho vyděsí; proto vytáhne s velikou zuřivostí, aby mnohé zahubil a zcela vyhladil. Daniel 11,44.

V roce 1856 Pán zamýšlel dokončit své dílo zapečetění svého lidu, avšak oni se vzbouřili. Poselstvím, jehož chtěl použít, aby je vyvedl z jejich laodicejského stavu, bylo „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest. Když Pán začal v červenci 2023 shromažďovat svůj lid, znovu jim předložil poselství o „sedmi časech“ a mimo jiné označil, že v předobrazu Dne smíření má zaznít jubilejní trouba, což je zároveň doba, kdy má zaznít i sedmá trouba. Jubilejní trouba je symbolem „sedmi časů“ a sedmá trouba je třetí běda. Když Michael sestoupil v desáté kapitole Danielovy knihy, Daniel představoval ty, kteří získávají zkušenost těch, kdo se modlí modlitbu z Leviticu dvacet šest, a těch, kdo usilují porozumět prorockému tajemství druhé kapitoly Danielovy knihy.

Daniel představuje ty, kteří byli shromážděni hlasem Božím a poté stojí na svých nohou, posílení k tomu, aby hlásali poselství východu a severu. Toto poselství hlásají až do brzy přicházejícího nedělního zákona. Proces vztyčení onoho vojska je velmi podrobným předmětem proroctví a okamžik, kdy se božství začíná spojovat s lidstvím v naplnění zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, započal v dějinách, jež jsou znázorněny v jedenáctém verši jedenácté kapitoly knihy Daniel. Dějiny znázorněné od prvního verše jedenácté kapitoly knihy Daniel až po verš šestnáctý vyplňují skryté dějiny čtyřicátého verše, totiž „onu část Danielova proroctví vztahující se k posledním dnům“.

Když začínáme uvažovat o verších třináct až patnáct Daniela jedenácté kapitoly, které se poprvé naplnily v bitvě u Pania roku 200 př. Kr., je nezbytné porozumět významu těchto veršů. Panium je třetí ze tří zástupných válek. První bitva skončila vítězstvím papežství a jeho zástupné armády, Spojených států, v roce 1989. V následující bitvě, znázorněné verši jedenáct a dvanáct, která byla naplněna bitvou u Rafie, král jihu (Rusko) porazí krále severu a jeho zástupnou armádu na Ukrajině. Třetí bitva bude jako první, přičemž papežství (král severu) zvítězí nad komunismem (Organizací spojených národů) se svou zástupnou armádou (Spojenými státy). Třetí zástupná válka, kterou je bitva u Pania, však zároveň zahájí třetí světovou válku.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Jako složitá soukolí byla vedena rukou pod křídly cherubínů, tak i spleťtý běh lidských událostí je pod božskou vládou. Uprostřed sváru a zmatku národů Ten, který sedí nad cherubíny, stále řídí záležitosti země.

„Dějiny národů, které jeden po druhém zaujímaly svůj jim vyměřený čas a místo a nevědomky vydávaly svědectví o pravdě, jejíž význam samy neznaly, k nám promlouvají. Každému národu i každému jednotlivci dneška Bůh určil místo ve svém velikém plánu. Dnes jsou lidé i národy měřeni olovnicí v ruce Toho, který se nemýlí. Všichni se svým vlastním rozhodnutím rozhodují o svém údělu a Bůh vše řídí tak, aby se naplnily jeho záměry.“

„Dějiny, které veliké JÁ JSEM vyznačilo ve svém Slově a v prorockém řetězu spojilo článek s článkem od věčnosti minulé až k věčnosti budoucí, nám sdělují, kde se dnes nacházíme v průvodu věků a co lze očekávat v čase, který přijde. Vše, co proroctví předpovědělo, že se stane, až do přítomné doby, bylo zaznamenáno na stránkách dějin, a můžeme mít jistotu, že vše, co má teprve přijít, se naplní ve svém pořadí.“

„Konečné svržení všech pozemských panství je ve slově pravdy zjevně předpověděno. V proroctví proneseném tehdy, když byl nad posledním izraelským králem vynesena rozsudek od Boha, je dáno toto poselství:

„Takto praví Panovník Hospodin: Sejmi turban a slož korunu: ... toho, kdo je nízký, povýším, a toho, kdo je vysoký, ponížím. Převrátím, převrátím, převrátím ji, a nebude jí více, dokud nepřijde Ten, jemuž po právu náleží; a dám ji Jemu.“ Ezechiel 21,26.27.

„Koruna odňatá Izraeli postupně přešla na království Babylóna, Médsko-Persie, Řecka a Říma. Bůh praví: „Nebude jí více, dokud nepřijde ten, jemuž po právu náleží; a dám mu ji.““

„Ten čas je blízko. Dnes znamená doby dosvědčují, že stojíme na prahu velkých a vážných událostí. Všechno v našem světě je v nepokoji. Před našima očima se naplňuje Spasitelovo proroctví o událostech, které mají předcházet Jeho příchodu: ‚Budete slyšet o válkách a pověstech o válkách.... Povstane národ proti národu a království proti království; a budou hladomory, morové nákazy a zemětřesení na různých místech.‘ Matouš 24,6.7.“

„Přítomnost je dobou nesmírného zájmu pro všechny žijící. Vládcí a státníci, muži zastávající místa důvěry a autority, myslící muži i ženy všech vrstev, upírají svou pozornost na události, které se kolem nás odehrávají. Sledují napjaté, neklidné vztahy panující mezi národy. Pozorují intenzitu, která se zmocňuje každého pozemského prvku, a rozpoznávají, že se má brzy odehrát něco velikého a rozhodujícího — že svět stojí na pokraji ohromující krize.

„Andělé nyní zadržují větry sváru, aby nevály, dokud svět nebude varován před svou přicházející zkázou; avšak shromažďuje se bouře, připravená propuknout nad zemí; a až Bůh přikáže svým andělům, aby uvolnili větry, nastane takový výjev sváru, jaký žádné pero nedokáže vylíčit.“

„Bible, a jediné Bible, podává správný pohled na tyto věci. Zde jsou zjeveny velké závěrečné výjevy dějin našeho světa, události, jež již nyní vrhají své stíny před sebou, a zvuk jejich příchodu působí, že se země chvěje a lidská srdce se svírají strachem.“

„„Hle, Hospodin vyprazdňuje zemi a pustoší ji, převrací ji vzhůru nohama a rozptyluje její obyvatele.... Přestoupili zákony, změnili ustanovení, porušili věčnou smlouvu. Proto zlořečení pohltilo zemi a ti, kdo na ní přebývají, jsou stíženi zkázou.... Veselí bubínků utichá, hluk radujících se končí, radost harfy ustává.‘ Izajáš 24,1–18.

„„Ach, ten den! Neboť den Hospodinův je blízko a přijde jako zhouba od Všemohoucího.... Semeno ztrouchnivělo pod svými hroudami, sýpky jsou zpustošeny, stodoly jsou zbořeny, neboť obilí uschlo. Jak sténá dobytek! Stáda skotu jsou zmatená, protože nemají pastvy; ano, i stáda ovcí jsou postižena zpustošením.‘ ‚Réva uschla a fíkovník chřadne; granátovník, palma i jabloň, všechny polní stromy, uschly; neboť radost uschla od synů lidských.‘ Joel 1,15–18. 12.“

„Svírá se mi srdce; ... nemohu mlčet, neboť jsi slyšela, má duše, zvuk polnice, válečný poplach. Pohroma za pohromou se ohlašuje, neboť celá země je zpustošena.“

„Pohlédl jsem na zemi, a hle, byla pustá a prázdná; i na nebesa, a neměla světla. Pohlédl jsem na hory, a hle, trásly se, i všechny pahorky se chvěly. Pohlédl jsem, a hle, nebylo člověka, a všechno nebeské ptactvo odletělo. Pohlédl jsem, a hle, úrodná krajina byla pouští, a všechna její města byla pobořena.“ Jeremiáš 4,19.20.23–26.

„Běda! Neboť ten den je veliký, takže jemu není podobného: je to čas Jákobova soužení; ale z něho bude vysvobozen.“ Jeremjáš 30,7. Výchova, 178–181.